

MARIE ZNAMÍNKOVÁ

GENERACE

STŘÍPKY ZTRACENÉ MINULOSTI

● — pointa

Generace: Střípky ztracené minulosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Znamínková
Generace: Střípky ztracené minulosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Marie Znamínková
Generace: Střípky ztracené minulosti

MARIE ZNAMÍNKOVÁ

GENERACE

STŘÍPKY ZTRACENÉ MINULOSTI

● — pointa

2024

Věnováno mým přátelům a rodině.

Díky vám si plním své sny.

PROLOG

PŘED PĚTI LETY

„Kdo jsi?“ zeptala se tiše Jessica chlapce stojícího vedle ní, jehož tvář byla zahalena stínem kapuce černé mikiny. V očích se jí odrážel strach a kdyby předešlé hodiny nepohltily její slzy, rozhodně by se jich v nich ještě pár zalesklo.

Přestože si nic nepamatovala a posledních pár týdnů, možná i měsíců, měla jako v mlze, nevěřila, že je nemocná, jak jí tvrdili doktoři. Ne, určitě to nebyla pravda. A pokud ano, tak jí chyběla podstatná část.

Od rána, co se vzbudila, jí připravovali na všelijaké možné experimenty, které na ní měli v plánu začít za pár hodin zkoušet. A vybavení, které na to používali, rozhodně nevypadalo jako typické lékařské potřeby na kontrolování životních funkcí pacienta. Dokonce i jejich chování se zdálo být podezřelé. A ten tísnivý pocit bezmoci, jenž s sebou jejich přítomnost přinesla, jí přišel tak známý...

Trpce polkla. Co když sérií experimentů již prošla a pouze si to nepamatovala? Co když se to opakovalo každý den dokola a dokola? Nedivila by se, kdyby to byla pravda. Však jen za dnešní ráno do ní vpíchli minimálně šest jehel, ať už kvůli odebrání vzorku krve, nebo aby jí do těla něco dali – vstříkli.

Při té představě se jí stáhl žaludek. Kdyby ji aspoň k lůžku nedrželi přišpendlenou popruhy a pouty...

„Chci ti pomoci. Dostanu tě odtud. Slibuji,“ zašeptal chlapec a přejel jí chladnými prsty po zápěstí. Jessica sebou nepatrně cukla, ne však strachem, ale bolestí, kterou jí chlapcův dotek přinesl. Už jen z toho, že jí zápěstí bolela a páčila, jako by je prožírala kyselina, usuzovala, že připoutaná bude k lůžku o dost delší dobu než jen tento jeden den.

Zvedla pohled k chlapci a všimla si rudého nápisu na rukávu jeho mikiny. NA VĚKY, ta dvě slova přímo bila do očí.

„Pamatuješ si, jak se jmenuješ?“ vyzvídal chlapec s ustaraným výrazem ve tváři.

Dívka svráстила čelo a změřila si ho podezíravým pohledem. Bylo to zvláštní, ale cítila nevysvětlitelný klid, a ač jeho tvář nedokázala zařadit k nikomu, koho by znala, důvěřovala mu.

Přikývla. „Jmenuju se Jessica,“ řekla nejistě.

Chlapec na chvíli přestal uvolňovat pouta a s úlevou vydechl. Na tváři se mu objevil drobný úsměv.

„Dobře, to je moc dobře.“ V jeho hlase zazněla úleva.

Jessica měla z jeho gest a tónu pocit, jako by ji dobře znal. Přimhouřila oči a zapátrala v paměti.

„Ale tebe já neznám,“ oponovala po kratší odmlce a rychle se posadila na lůžko, když Silvestr povolil popruh, který obepínal její pas.

Jessica ucítila závat a chvilkovou slabost. Do hlavy se jí prodrala tupá bolest, kterou však rychle přešla. Promnula si podrážděná zápěstí a všimla si několika ran, otoků a modřin, které je lemovaly. *Co se mi stalo?* Pomyslela si, a když si konečně mohla prohlédnout celého chlapce, nenápadně ho prozkoumala odshora dolů a zase zpět.

„To nevadí,“ ubezpečil ji, jako by se nejednalo o nic důležitého, ač se v jeho hlase objevil náznak něhy a lítosti. „Jmenuju se Silvestr.“ *Ale to stejně zapomeň*, chtěl ještě dodat, avšak tuto větu nechal utopenou hluboko ve své mysli. „Musíme utéct,“ poznamenal místo toho s vážnou tváří.

„Cože? Kam? A kde... kde to vůbec jsem?“ vyjekla. Ač se ptala již několika doktorů a vědců, nikdo jí neodpověděl.

Ohlédl se okolo sebe. Ačkoliv místnost nikdy celou neviděla, vypadala přesně tak, jak si ji představovala.

Silvestr se rozhlédl po tiché vědecké laboratoři a dal si ukazováček před pusou. Lůžek se v rozsáhlém prostoru nacházelo ještě pár dalších, ale všechna byla prázdná.

Trochu se ztišil. „Je to na delší povídání. Ale pokud odtud neutečeme, dopadne to pro nás oba hodně špatně.“ V Silvestrově výrazu se zračila jednoznačná žádost.

„Proč si vůbec nic nepamatuju?“ zamumlala a pohlédla Silvestrovi do očí.

„Na tohle teď není čas, Jessico,“ naléhal.

Jessica zaváhala. Ale mohla něco ztratit? Sice nevěděla, co se stalo a jak se tam dostala, ale věděla jistě, že dnešní ráno již znovu opakovat nechce.

Přikývla a skousla si ret. Snad nedělá chybu.

Chlapec si sundal svou černou mikinu s rudými písmeny na rukávu a podal ji Jessice, aby se zahřála, a aspoň trochu zahalila světlezelené oblečení, které přímo křičelo, že je pacientem.

„Obleč si ji,“ pobídl Jessicu a pokývl směrem k ní.

Chlapci se okolo těla pnulo černé tričko s krátkým rukávem, jež odhalovalo jeho svalnaté ruce místy poseté šrámy, které by se však za pomoci léků daly za pár dní vyléčit k nepoznání, a drobnými jizvičkami, které již léta zdobily jeho kůži.

Jessica udělala, jak chlapec řekl, a zahalila se do černé mikiny.

„Dobře, Jessico. Dělej přesně to, co řeknu.“ Ač to mělo znít jako rozkaz, v jeho hlase se schovávala nevyřčená prosba.

Dívka přikývla.

Silvestr se zhluboka nadechl, vzal Jessicu za ruku a za mírného poklusu ji zavedl ke dveřím výtahu, jež směřovaly z utajené části laboratoře. Výtahem vyjeli o patro výš, avšak nevyšli z něj. Silvestr se podíval na mobil, který měl na ruce ovinutý jako hodinky, a zkontroloval čas.

Jessica nervózně přešlápla z jedné nohy na druhou. „Proč nejedeme?“ vyvířila. *At' už jsem odtud pryč.*

„Počkej ještě chvílku. Teď tam jsou vědci,“ vysvětlil a opět se podíval na čas.

„Tak jak utečeme?“

Silvestr se ohlédl na Jessicu a na tváři se mu zvedl šibalský úsměv. „Erik odvede pozornost.“

Jessica se zarazila. „Erik?“ Pozvedla obočí a zapátrala v paměti. „To jméno mi je hrozně povědomé,“ zamumlala.

Silvestr trpce polkl. Věděl, že vzpomínky s ním Jessica již několik dní nesdílí a stejně to měla i s jeho bratrem. A bylo jedno, jak hodně se je snažil obnovit, nakonec vždy stejně zapomněla.

Opět se podíval na hodiny a zmáčkl jí ruku. „Teď!“

Tiše proklouzli tajným výtahem do laboratoře, jež se nacházela na dně jezera na samotném konci chodby v sekci vědců. Skutečně tam nebyl ani jediný vědec. Erik odvedl dobrou práci.

Silvestr zavedl Jessicu k protější stěně laboratoře a odkryl vchod v podlaze, který vedl do tmavého tunelu.

Jessica se podívala dolů a nakrčila nos. „Tam mám vlézt?“

„Budeš muset, pokud nechceš, aby tě chytili,“ přitakal Silvestr zcela vážně a ohlédl se za sebe.

Dívka tiše zasténala. *To vážně jiná cesta není?* Zhluboka se nadechla, překonala nutkání utéct a začala pomalu slézat po žebříku.

Dolů slezl i Silvestr a mobilem posvítíl do útrob tunelu, jehož konec nebyl v dohledu.

„Na konci tunelu na nás čeká čisté oblečení a taška s nejn nutnějšími potřebami,“ řekl a pokývl hlavou do tmy. „Následuj mě.“

Silvestr se rozběhl vstříc tunelu. Po chvilce se však zastavil a ohlédl se, dívka za ním nebyla. Rozběhl se zpět.

„Natalie?“ houkl a jeho hlas se v dozvuku odrážel od stěn.

Doběhl k Jessice, která stále stála kousek od žebříku. „Co se děje? Proč neběžíš?“

Jessica si rukou zakryla oči, když na ni chlapec posvítíl, a podezíravě se rozhlédla okolo sebe. „Mám z toho špatný pocit,“ nadhodila.

„Pokud půjdeš teď, tak se ti nic nestane,“ ubezpečil ji chlapec.

Jessica sklonila hlavu a mírně přikývla. Po chvilce zvedla svůj pohled a podívala se mu do safírových očí. „Silvestre?“

Silvestr pozvedl obočí a pokynul hlavou směrem k dívce.

„Kdo je ta Natalie? Čeká na nás v tunelu?“

Silvestr zakroutil hlavou a promnul si oči. Povzdechl si. „Ne. Ona... ona už není. Ale jednou jsem tu s ní byl. To ona tenhle tunel našla.“

Dívka se zamyslela. Všechno v její hlavě pokrývala mlha otázek. „Znála jsem ji?“

Ano, pomyslel si. „Nemyslím si,“ řekl však nahlas a pokývl hlavou do prázdna. „Musíme běžet.“

Jessica se několikrát zhluboka nadechla a zhoupla se v kolenou. „Dobře, budu hned za tebou.“

PÁR KROKŮ KE SVOBODĚ NESTAČÍ

Jessica se dlouhou dobu tiše schovávala u Erika v pokoji, než se odvážila odlepit od spodní stěny zdi, jež po metru přecházela ve skleněnou tabuli s výhledem na jezero. Trvalo několik hodin, než se vody jezera uklidnily a přestaly jimi projíždět ponorky, které nejspíš pátraly po Danielovi, nikoli po Christianovi a jeho sestře, ale Jessica nechtěla nic riskovat.

Když konečně usoudila, že na ně žádná další ponorka nikde nevykoukne, vstala a pomohla bratrovi na nohy. Christian si Jessicu celou dobu – když zrovna nespál – bedlivě prohlížel, a ačkoliv nevěděl, co se sestře stalo a od čeho má na krku a obličeji tolik šrámů a blednoucích modřin, soucítit s ní.

Během krátké chvíle Jessica prohledala Erikovu šatní skříň a podala Christianovi Erikovo oblečení, aby mezi lovce lépe zapadl. A přestože mu byl oděv o trochu větší, Jessice se na tváři rozlil nadějný úsměv.

Když ho vytáhla z ošetrovny, měl na sobě světlezelené pyžamo, nyní však pacient ani zdánlivě nepřipomínal jejího bratra.

Jessica si všimla, že má Christian na předloktí několik vpichů po jehlách a podlitin, které se ještě nestihly vstřebat. Chtěla se ho zeptat, co se mu během těch pár dní stalo, ale nepřišlo jí, že by na tento typ otázek byl ten správný čas. Určitě i Christian na ni měl mnoho otázek, ale stejně jako ona, i on je prozatím nechal pouze ve své mysli.

Dívka z ledničky vytáhla pár energetických tyčinek a lahvíček s vodou a narážala chlapci, aby se posilnil a nabral zpět ztracenou sílu. Mezitím Jessica

několikrát vykoukla ze dveří, a přestože byla zvyklá v sídle lovců potkávat na chodbách lidi jen zřídka, nyní se zdálo, jako by na nohách stálo celé centrum.

Jessica zalezla zpět do pokoje a podívala se na bledou tvář Christiana, který seděl na posteli. Ucítila, jak jí tělem prostoupilo drobné chvění způsobené radostí, že má bratra konečně u sebe, a nepředstavitelným množstvím starostí, které to s sebou přineslo.

„Hned se vrátím, jdu jen do svého pokoje pro druhou kartu,“ řekla a ústa se jí protáhla do strojeného pousmání. Bratr přikývl, a i na jeho tváři se objevil nucený úsměv. Přestože několik hodin spal, vypadal unaveně – až vyčerpaně.

Jessica se otočila čelem ke dveřím a předtím, než vyšla na chodbu, zhluboka se nadechla.

Ač ji od jejího pokoje dělilo jen pár metrů, zdálo se jí náhle nemožné udržet klidný krok a nepopoběhnout si. Věděla, že ji nikdo nesleduje, vlastně si jí skoro vůbec nikdo nevšímal, ale zdálo se jí, jako by na sobě cítila pohledy všech procházejících lovců.

Když vklouzla do svého pokoje a dveře se za ní zavřely, přitiskla se k nim zády a zhluboka vydechla. Na malou chvíli se v ní vzedmula tíživá vlna strachu, ale zmizela stejně rychle, jako se objevila. Nemohla ztrácet čas nad svými obavami, nad přemýšlením o budoucnosti a o tom, co budou dělat, až utečou – ač jí to tak tisíckrát přišlo na mysl – musela jednat teď.

Rozhlédla se po místnosti a zapátrala v paměti. Během chvilky se však rozběhla k posteli. Naprosto přešla tupou bolest v lýtku, kterou s sebou přinesl špatný došlap, a začala prohledávat šuplíky nočního stolku.

„Kam jsem ji dala,“ zamrlala tiše se svraštěným čelem. Jessica se narovнала a rozhlédla se okolo sebe. Promnula si spánky a hlasitě si povzdechla, když v tom její oči upoutala malá kartička, jež ležela na polici. Jessica vítězně zaťala ruce v pěst a na tváři se jí objevila skutečná radost. Popadla kartičku, kterou pevně sevřela v dlani, a naposledy se rozhlédla po pokoji, jestli jí nepřijde na oči něco, co by ještě mohla potřebovat.

Během pár minut se dívka opět objevila v Erikově pokoji. Bratra našla na stejném místě, jako když odcházela, jen tentokrát vedle něj ležely dva obaly od tyčinek a z poloviny vypitá láhev s vodou.

S pokývnutím Christianovi podala kartičku. „Mám dvě. Tahle kartička by tě měla udělat neviditelným před kamerovým systémem,“ osvětlila a Christian si placatý obdélník protočil mezi prsty.

„Takže... co teď?“ Christian se do sestry zapíchl svými velkými zelenomodrými očima a napjatě čekal na odpověď.

Nastalo krátké ticho. Jessica si ještě naposledy projela celý plán, co vytvořila ve své hlavě, a všechny pochyby zatlačila do ústraní. Nakonec párkrát přikývla a podívala se na bratra. „Utečeme odsud.“

• • •

Jessica vykoukla z výťahu. V kruhové hlavní místnosti, která se nacházela na jezeře, nikdo nebyl. Byla to jedna z mála částí sídla, která se nenacházela pod hladinou či ve skalách, a pro Jessicu to byla také jediná známá cesta úniku.

Vzala bratrovu ruku a přehodila si ji přes ramena, aby mu ulehčila chůzi, ač jí samotné to chůzi značně ztěžovalo.

Po pár kulhavých krocích se Christianovi opřelo do tváře bodavé chladné slunce, jež ho donutilo zastínit si oči rukou. Párkrát zamrkal, aby si přivykl na nezvykle prudké světlo. Těch pár dní pod vodou mu přišlo jako věčnost.

Jessica Christiana táhla k tunelu na protější straně, ale on si chtěl vychutnat sluneční paprsky, které ho hladily po kůži a v každém dalším kroku, co udělal, byla cítit větší dávka odporu.

„No tak, musíme jít, Chrisi!“ naléhala dívka, když Christian začal zpomalovat.

„Dej mi jen chvilku, potřebuju popadnout dech.“

„My nemáme chvilku!“ naléhala ještě urputněji.

„Prosím,“ zažadonil bratr.

Jessica si povzdechla, a přestože zakroutila hlavou, souhlasila. I jí samotné občas stále zacukalo v lýtku, které před několika dny probodla kovová tyč ze sutě stropu, ale snažila se nenechat na sobě znát bolest ani nervozitu jako správná starší sestra. Dokonce byly i chvíle, kdy měla pocit, jako kdyby se

jí ani nic nestalo. Rána ji nebolela a hojila se překvapivě rychle. Což platilo i o všech ostatních zraněních. Nikdy dřív si toho nevšimla, ale nikdy dřív také neměla tak závažná zranění jako v uplynulých několika dnech.

Chlapec se opřel o skleněné zábradlí a rozhlédl se okolo sebe. Viděl jen vodu, skály a pár jehličnanů, které překonaly nehostinné podmínky světa. Zhluboka se nadechl, ale hned nato se rozkašlal.

„V pohodě?“ zeptala se ho sestra s ustaraným výrazem. Christian přikývl a posledních pár zakašláních v sobě udusil. „Měli bychom jít,“ podotkla Jessica.

Bratr tentokrát nic nenamítal a objal sestru okolo ramen.

Denní světlo vystřídalo tlumené osvětlení a výhled na krajinu zahalily kamenité zdi tunelu.

„Kam půjdeme?“ zeptal se sestry bratr, jehož hlas se v tichých ozvěnách odrazil od zdí.

„To vyřešíme potom, teď musíme zmizet.“

Christian nepatrně přikývl a potlačil v sobě plamínek obav a zvědavosti. Nebyla ta správná doba na otázky, jež ho tížily v mysli jako kámen.

Nacházeli se už jen několik desítek metrů od silového pole, které se tyčilo za koncem tunelu, a Jessice na tváři vysvitl náznak naděje.

„Už jen kousek,“ zašeptala, aby ho povzbudila.

„Být vámi, tak už nedělám ani krok, jinak ten chlapec zemře,“ ozval se ženský hlas zpoza sourozenců a dívku po zádech polil ledový pot.

Jessica trpce polkla a pomalu se otočila. „Nechte nás jít,“ houkla zastřeným hlasem.

Safír vystoupila ze stínu. „Ty jít můžeš, ale on ne. Zemře, když se dostane za silové pole,“ nadhodila žena klidně a složila si ruce na hrudi.

Christianovi po tváři přelétl temný stín a Jessica se napjatě vzpřímila. „Proč?“

„Jako pacientovi, který spadá pod oddělení výzkumů a experimentů, se mu do těla vpravily látky, které silové pole při průchodu zkratuje. Je to jedno z bezpečnostních opatření.“

Jessica očima zapátrala po hrstce lovců, kteří se nacházeli kousek za Safír a na hrudi ucítila nepříjemný, dusivý tlak.

„Takže být vámi v klidu se vrátím. Můžeme se domluvit jak dál.“

„A tohle ti mám věřit?“

„To je na tobě, buď to, nebo tvého bratra na místě zastřelíme. Tedy pokud se nepokusí utéct a neukončí tak svůj život sám.“ Stíny za Safír pozvedly zbraně a Jessice se stáhlo srdce.

Mezi lovci se dopředu prodral Alex. „Co se to tu děje?“ zeptal se zvýšeným hlasem a postavil se mezi lovce a sourozence s rozpaženými rukama. Alexovi kamarádi zaváhali.

„Vysvětlí mi někdo, co se to tu, sakra, děje?“ zopakoval znovu, o něco důrazněji, otázku. Alex očima letmo přelétl po Jessice, aby se ujistil, že je v pořádku, a upřel pohled na Safír. „Takže?“ Alex pozvedl obočí.

Safír pokrčila rameny. „Jen jsem vysvětlovala naší nové rekrutce, že jestli její bratr překročí silové pole, tak ho nanočipy v jeho těle zabijí.“

Sice Safír mluvila s Alexem, ale ani na malý moment nespustila oči z Jessicy, která jí oplácela její upřený pohled.

Alex se podíval na sourozence a mírně zatřásl hlavou. „Jess, jestli byl tvůj bratr u vědců nebo mezi dělníky, tak říká pravdu. Posledních asi pět let se jim do těla vpravují kvůli našemu bezpečí.“

Jessice se v očích zaleskla bolest, jež do Alexovy tváře, která nesla stejné známky boje jako ta dívčina, vnesla nevyřčenou omluvu.

„Vidím to tak, že máš tři možnosti, Jessico,“ nadhodila Safír.

Jessice na rukou naskočila husí kůže, když uslyšela své jméno. Trpce polkla a pohledem opět zapátrala k lovkyni.

„První: odejdeš a bratra tu necháš. Druhá: odejdeš i s bratrem, ale všichni víme, jak to skončí. A třetí: vrátíš se do sídla a v klidu si popovídáme mezi čtyřma očima.“

Jessicu píchlo u srdce, když si uvědomila, že jinou možnost skutečně nemá. Tedy pokud nechtěla být rozstřílená na kousky, a o to vážně nestála.

Safír mávla rukou a lovci za ní opět namířili zbraněmi na sourozence.

„Já čekám na odpověď,“ podotkla se samolibým úsměvem na tváři.

Alex roztáhl ruce a postavil se před Safír. „To snad není nutné, ne?“

Žena pokývla hlavou k dívce. „Tak prosím, vyjednávání je na tobě.“

Alex ostře přikývl a bez váhání přešel k Jessice. „Jessico, prosím, vrať se do sídla. Přísahám, že se o tvého bratra postarám, než se vrátíš.“

• • •

Silvestr stál ve výtahu a každá sekunda, kterou v něm strávil, se mu zdála jako nekonečná hodina. Nervózně přecházel po kabině a snažil se udělat si v hlavě čisto, když vtom se ozval pronikavý zvuk komunikátoru vycházející z jeho kapsy. Silvestr ho rychle vytáhl a přiložil k ústům.

„Poslouchám,“ promluvil do komunikátoru. Neměl náladu na zbytečné zdvořilostní fráze či ubezpečování, že skutečně mluví se správným člověkem. Prostě šel rovnou na věc.

„Našli jsme Jessicu,“ ozvalo se z komunikátoru.

„Kde?“ vyzvídal napjatě.

„Je v tunelu vedoucím do hlavní místnosti.“

Silvestrovi se v očích zaleskla úleva, ale jeho tvář ztvrdla. Věděl, že je možné, že jde pozdě. Kdyby tak mohl vrátit čas, udělal by všechno jinak.

Vypnul komunikátor a změnil cíl výtahu z minus druhého patra na nulté.

Během krátké chvíle dveře výtahu zmizely a odkryly kruhovitou místnost nad jezerem.

Silvestr z výtahu vykráčel rázným krokem. Rychle došel k tunelu, ale když uslyšel hlasy vycházející zevnitř, zastavil se a nakoukl do něj. Uviděl lovce se zbraněmi v rukou a Safír. Očima zapátral o něco dál a všiml si Alexe, Jessicy a mladě vyhlížejícího chlapce, který byl dozajista Jessičin bratr.

Lovci se zrychlil tep a v hrdle se mu usadil nepříjemný knedlík. Natáhl krk a nastrožil uši, aby slyšel, co Alex říká, ač se bál, že přes hlasité rány svého srdce ho neuslyší.

„Vážně slibuju, že se o něj postarám, Jessico. Nic se mu nestane, přísahám,“ říkal zrovna Alex.

Silvestr si všiml, jak Jessica svěsila ramena a pomalu přikývla. Poté obrátila bratra čelem k sobě.

„Budeš v pořádku, jen jdi teď s Alexem, za chvíli se zase uvidíme.“

Christian očima přelétl po lovcích a neochotně přikývl. Pohlédl na Alexe, který k němu natáhl ruku, aby mu pomohl v chůzi, a pokynul hlavou směrem do centra. „Tak pojd'. Jessice se nic nestane.“

Silvestr se rychle přitiskl do výklenku na vnější straně tunelu, do nějž vedlo skleněné zábradlí, a zakryl si obličej ve snaze vyhnout se kontaktu s Alexem. Ten se naštěstí plně věnoval Christianovi, a když kolem něj prošli, Silvestra si nevšimli a zamířili rovnou do výtahu.

„Půjdeme ke mně do pracovny, máme co probrat,“ ozvalo se z tunelu a Silvestrovi poskočilo srdce. Jak mohl Jessice pomoci?

Spolu se Safír a Jessicou vyšlo z tunelu pár lovců. Silvestr se v duchu modlil, aby mu nikdo z nich nevěnoval pozornost.

„Až budeme u mě, seženeme ještě Silvestra, ale bude to jen pouhá formalita, o všem ví a souhlasí se mnou.“

Silvestr si všiml, jak se s těmito slovy změnil Jessičin postoj, který náhle vyzařoval nejistotu a napětí. Chlapci bylo jasné, na co musí dívka myslet.

Jeden z lovců se podíval na velitele schovávajícího se v zákoutí stěny tunelu a pokývl na něj s nevyřčenou otázkou: *Co tam děláš?*

Silvestr důrazně zatřásl hlavou a posunky naznačil, aby pokračoval v cestě a jeho si nevšímal. Chlapec jen pozvedl obočí, ale nic nenamítl a zašel za ostatními lovci, kteří zrovna vcházeli do výtahu.

Když hlavní místnost opět utichla a Silvestr se konečně odlepil ze stínů, podíval se směrem k výtahu, kde se ještě před malou chvilkou nacházela Jessica, a v očích se mu zaleskla bolest.

„Promiň, Jess. Nemůžu jinak,“ zamumlal a prohrábl si neupravené vlasy.

Těžce se nadechl a očima zapátral k vodě. Ramenem se opřel o ocelový sloup a promnul si oči u kořene nosu. Stejně nemohl nic dělat. Mohl jen tiše vyčkávat, než mu Safír zavolá, a doufat, že to nakonec nebude tak strašné, jak si myslel.

(NE)VÝHODNÁ DOHODA

Alex se ptal Christiana několikrát, kam by chtěl zajít a co by chtěl v sídle lovců vidět, ale chlapec trval na svém, že počká na sestru, než se vrátí.

Christian seděl u lovců v pokoji a nervózně poklepával nohou. Kdyby mohl, nehnul by se od Jessicy ani o píd' a rozhodně by nešel s cizím člověkem kdoví kam. Poté, co ho posledních pár dní testovali, koukal na všechny s ostražitostí a nedůvěrou, ač Alex vypadal jako dobrý člověk.

V pokoji se nacházel sám, Alex někam odešel a jemu se každá minuta, co seděl na posteli, zdála stejně tíživá, jako když ležel na lůžku a čekal, s jakým dalším nápadem na znepříjemnění jeho života vědci přijdou. Jen při pomýšlení, že se k jeho kůži přibližuje další jehla, mu tělem projelo nepříjemné brnění a ruce ho začaly svrbět. A představa, že má v těle čipy, které ho dokážou zabít, ho přiváděla k šílenství. Snažil se na to nemyslet, ale nešlo to. Jak má vytěsnit z hlavy to, že každou chvíli může zemřít? Vždyť stačilo jen aby někdo zkratoval čipy a mohl být v tu ránu mrtvý...

Christianovi při této myšlence poskočilo srdce. Náhle se mu dýchalo ztěžka a na hrud' mu usedl tíživý balvan.

Rychle se vyhoupl z postele, prohrábl si vlasy a kulhavým krokem začal přecházet po místnosti ze strany na stranu. Potřeboval se zabavit, aby jeho hlava přemýšlela nad něčím jiným, než nad sestrou nebo nad nanočipy v jeho těle, ale nevěděl jak.

Alexův pokoj nebyl ničím výjimečný, pár skříní, postel, stůl, židle, polička, televize, lednička a koupelna po levé straně. Alex evidentně nijak extra

nedbal na pořádek, přikrývku měl rozhrabanou na posteli ještě z rána a na židli a podlaze leželo pár kusů oblečení.

Christian se pořádně rozhlédl po místnosti. Nejprve se podíval na knihy na polici a poté přešel ke dvoukřídlé skříni. Nervózně poklepal prsty na ocel a podíval se směrem ke dveřím, když se však po chvilce neotevřely, nakoukl dovnitř.

Ve skříni se nacházelo jen oblečení, zbraně a pár dalších věcí, které Alex využíval k plnohodnotnému výkonu práce lovce. Nic z toho však jeho oči neupoutalo tak jako dřevěný nástroj schovaný za pověšenými mikinami.

Chlapec popadl kytaru za krk a vytáhl ji ze skříně. Vtom se otevřely dveře a do pokoje vkročil Alex s táčem plným jídla.

„Napadlo mě, že bys mohl mít hlad,“ podotknul a položil táč na stolek, ze kterého odhrnul věci na stranu, aby na něm udělal místo.

Christian se rozpačitě poškrábal za krkem. „Promiň, nechtěl jsem tu slídit.“

Alex pokrčil rameny. „V pohodě.“ Poté pokývl hlavou ke kytaře. „Umíš na ni hrát?“

Christian zatřásl hlavou. „Ne. Nikdy jsem žádnou naživo neviděl, ale viděl jsem hodně videí a filmů, kde na ni hráli.“

„A chtěl by ses to taky naučit?“ zajímal se lovec.

Christian zaujatě přikývne. „No jasně.“

Alex poplácal místo na posteli vedle sebe. „Tak si sedni, něco tě na ni naučím.“

• • •

Po několika minutách učení se na kytaru náhle ztichla hudba a chlapcův úsměv zmizel.

„Děje se něco?“ zeptal se ho Alex.

Christian na něj ani nepohlédl. Očima směřoval na své nehty, které si zničehonic začal čistit. „Proč unášíte lidi?“

Lovec si prohrábl vlasy. „To není tak, že bychom je unášeli. Taková původní myšlenka lovců nikdy nebyla. Ještě za dob, kdy se kontinenty spojily v jeden a všemi státy propukaly války, naše organizace zachraňovala přeživší

a dávala jim nový domov tady a v dalších sídlech. Dostali profesi, která se k nim nejlépe hodila, a spolu s rodinami tady v klidu žili. Nemuseli bojovat s nedostatkem jídla. Bát se o život v bojích...”

„Takže unášení lidí kvůli experimentům je nějaký novodobější trend?“ skočil mu do řeči chlapec.

Alexovi se v očích zaleskla lítost.

• • •

Nemělo smysl myslet si, že bude Safír s Jessicou jednat mile. Na to ji znal Silvestr až moc dobře.

Hned, co si ho teta zavolala a on vstoupil do její pracovny, očima zapátral na Emiliinu tvář a snažil se vyhnout prosebnému pohledu Jessicy, který by do jeho srdce přinesl jen bolest.

Nemohl s tím nic udělat. Domluva se Safír zněla jasně. Pouze mohl doufat, že Jessica s jejími podmínkami bude souhlasit a bude klást co nejmenší odpor. Dojednal pro ni ty nejlepší podmínky, co zmohl, teď to bylo na Jessice, zda Emiliin návrh přijme, nebo ne.

Celou dobu, co Emily mluvila s Jessicou, se Silvestr cítil, jako kdyby se dusil. Většinu času se jen snažil dívat kamkoli jinam než na dívku, a když na něj Emily mluvila, dokázal ze sebe vyloudit jen hrstku slov, která zněla přesně tak sebejistě, jak si jeho teta žádala.

Když je Safír oba propustila, byl rád, že se s Jessicou domluvila po dobrém a dívka na sebe vzala všechny testy, jež měli provádět na bratrovi, neboť to znamenalo, že nemusela být připoutaná k lůžku, mohla vídat bratra a dál mohla pokračovat ve výcviku na lovce. Byla to pro něj úleva, ale zároveň ho to tížilo. Sice pro ni dokázal vysmlouvat lepší podmínky, ale za jakou cenu? Vždyť se opět stane pacientem a před tím se ji snažil uchránit! A navíc se s ní nemohl vídat mimo výcvik...

Bude ho nenávidět, tím si byl jistý, ale i přesto svého rozhodnutí nelitoval a měl v plánu ji i nadále hlídat. Tedy alespoň zpovzdálí.

„Mluvím s tebou!“ okřikla ho dívka a Silvestrovi až nyní došlo, že na něj Jessica mluví. Byl tak zahloubaný do vlastních myšlenek, že dočista

zapomněl vnímat svět okolo sebe. Krátké zaštekání psů ho však vrátilo do přítomnosti. *Někdo zase zapomněl odhlučnit dveře kotců*, pomyslel si jen tak do prázdna.

Zastavil se a obrátil se na dívku. Stáli na chodbě s kruhovou dírou uprostřed a jemu bylo jasné, že jakékoli sebemenší zvýšení hlasu se bude linout několik pater nahoru i dolů.

Jessica se nadechla a svěsila ramena. „Proč jsi něco neřekl? To ti na mně tak málo záleží?“

Silvestrovi náhle vyschlo v krku. Trpce polkl. „Tohle je to nejlepší řešení.“

„To myslíš vážně?“ Jessice se v očích zaleskly slzy a Silvestr na chvíli odklonil zrak.

„Myslím to vážně,“ přitakal, ale pohledem směřoval do prázdna.

Jessica sklopila hlavu a přešlápla z nohy na nohu. Náhle jí přišlo, jako by jí všechna slova uvízla v krku.

Silvestr si promnul oči u kořene nosu a potlačil nutkání dívku ubezpečit, že všechno bude v pořádku.

„Tak já půjdu, mám ještě práci,“ řekl tiše a rukou ukázal k výtahu.

Jessica zvedla hlavu. Z očí jí číselo čiré zoufalství. Nepřikývla, ani nic neřekla, a přestože tam s ní chtěl lovec zůstat, poslechl rozum a bez jediného dalšího slova zašel do výtahu. Před Silvestrem se zhmotnily dveře a zakryly výhled na dívku, jejíž život už nikdy nebude jako dřív.

Jessica sjela o patro níž do druhého přízemního patra a vystoupila z výtahu. Zjistila, že polovina prvního podzemního patra patří i vysoce postaveným lovcům, nikoli jen psům, ale o tom se jí Silvestr samozřejmě nezmínil. Neměl by tam mít i on svůj pokoj? Tak či onak, zase jí lhal. Zase. A tentokrát mu už neměla v plánu odpouštět.

Přestože jí myšlenky na Silvestra plnily mysl, oproti domluvě se Safír se tento problém zdál jako prkotina. Sice Safír slíbila, že deaktivuje nanočipy v Christianově těle a nechá ho *normálně* žít v sídle lovců, ale stálo ji to víc, než jen slib, že neutěčou, ale i souhlas s prováděním experimentů s ní namísto Christiana. To se její bratr nikdy nesměl dozvědět. Dozajista by si to vyčítal, a to Jessica nechtěla.

Nejprve zašla do svého pokoje a když v něm Christiana s Alexem nenašla, došlo jí, že lovec nejspíš nemá univerzální kartu jako ona.

Než se však vydala k Alexovu pokoji, došla si na toaletu a chvíli jen tak hleděla do zrcadla a přemýšlela, jak celá tato situace může skončit. Když ani po deseti minutách nepřišla na nic, co by nepřipomínalo tragédii, promnula si obličej a vydala se za lovcem a svým bratrem.

Zaklepala na Alexovy dveře a tiše vyčkala. Párkrát se zhoupala na patách, a když jí po chvilce nikdo nepřišel otevřít, zaklepala ještě jednou.

Aby z nervozity nebubnovala prsty na ocelové dveře, zahákla si ruce za krk a čekala. Už pomalu začala ztrácet naději, že se chlapci nacházejí uvnitř, když vtom se dveře otevřely a za nimi se objevil Alex.

„Promiň, stojíš tu dlouho?“ zeptal se lovec.

Jessica natáhla krk, aby viděla za Alexe a úlevou tiše vydechla. „Ne, jen chvíli.“

Alex si všiml Jessičina napjatého chování, rychle uhnul na stranu a ukázal rukou do pokoje. „Pojď dál.“

Jessica se pousmála a zamířila za bratrem, který seděl na posteli.

„Učil jsem ho na kytaru,“ nadhodil Alex a mírně se usmál.

„Chceš slyšet, co už umím, ségra?“ zeptal se Christian Jessicy s radostí, jako by zapomněl, kde se nachází a co se mu předešlé dny stalo.

Jessica na tváři vyloudila upřímný úsměv. „Jasně, pak si to poslechnu, ale nejdřív tě u mě v pokoji dáme trochu do kupy a pořádně se umyješ.“

Christian se zasmál, ale hned na to zvažněl. „Co chtěla ta ženská?“

Jessica opět ucítila tlak na hrudi, ale i přesto se donutila usmát a zatřást hlavou. „Nic extra. Všechno ti potom řeknu.“

Jessica si všimla Alexovy nehybné tváře. Rty měl pevně semknuté u sebe a v očích se mu leskl soucit. Bylo jasné, že jí nevěří jediné slovo.

„Tak my půjdeme,“ nadhodila Jessica.

Bratr přikývl a podal Alexovi kytaru. „Díky.“

Lovec od kytary odtáhl ruce a zvedl je k úrovni hlavy. „Půjč si ji, potřebuješ trénovat.“

„Vážně můžu?“

„Jasně.“

„Tak díky.“ Christianův obličej hrál úsměvem od ucha k uchu. Tohle bylo to nejlepší, co se mu za poslední dny stalo. A hodlal si to užít.

Christian se pomalu vydal ke dveřím. Stále ještě mírně kulhal, avšak zranění, jež se mu před pár dny stalo při útěku z ošetrovny, ho po léčích, které mu Alex dal, bolelo o dost méně.

Jessica nestihla udělat ani dva kroky, když ji Alex chytil za rameno. „Řekneš mi, co se stalo?“ zašeptal, aby ho její bratr neslyšel.

Jessica svěsila ramena a těžce si oddechla.

„Jess, tak jdeš?“ ozvalo se ode dveří a dívka na tvář opět naskočil hraný úsměv.

„Jasně, jdi napřed, jsou to ty dveře naproti.“ Chlapec přikývl a rozešel se k Jessičinu pokoji.

„Až odvedu bratra do pokoje, tak se vrátím.“

„Bylo to tak zlý?“ zajímal se Alex.

„Myslím, že ještě bude,“ podotkla dívka s obavami.

SKLENÍK

„Martyne? Martyne? Vnímáš mě vůbec?“

Chlapec zavrtěl hlavou. Jen na malou chvilku se zahloubal do svých myšlenek a dočista zapomněl, že v místnosti není sám. Pohlédl na mladou ženu před sebou a svrástil čelo. „Hmm? Co?“

Lovkyně na něj upřela své medové oči a pozvedla obočí. „Nad čím jsi přemýšlel, že jsi přestal vnímat realitu?“

Martyn si povzdechl. „Přemýšlel jsem, jaké to asi bude vrátit se do sídla. Ne že bych skleník neměl rád, ale doma je prostě doma. Nemůžu se dočkat své postele. Jak ta mi chybí,“ postesknul si.

Žena se usmála a kývla hlavou k ovládacímu panelu. „Čím dřív to doděláme, tím dřív vyrazíme.“

Chlapec se pousmál. Rukou přešel po pár displejích a po několika minutách si o sebe oklepal ruce, jako kdyby si je při vši té práci zašpinil. „Hotovo.“

Lovkyni se na tváři rozlil široký úsměv. „Tak super.“

„Už jen dojít zkontrolovat solární panel a můžeme jet,“ zauvažoval nahlas Martyn.

Žena se podívala skrz prosklené zdi řídicí místnosti u stropu skleníku a povzdechla si. „Ale vážně tu je nádherně.“ Před očima se jí táhla několik kilometrů dlouhá podzemní jeskyně, jejíž strop tvořily pláty světelných tabulí, které z povrchových panelů přenášely sluneční svit do jeskyně a tvořily tak naprosto autentické podnebí pro růst rostlin, jako kdyby byly venku nad

zemí. Kam jen oko dohlédlo se táhla zeleň a barevně zářící plody, které se v několika patrech nad zemí staraly o zásobování sídel. O pár kilometrů dál se tyčily i mohutné stromy, ty však z místa, kde se dívka nacházela, nebylo vidět. Stejně tak nešlo vidět i takzvanou farmu, kde se vyrábělo maso a většina ostatních živočišných produktů.

„Tak co, půjdeme?“ otázal se Martyn a pokývl hlavou ke dveřím.

Lovkyně se ještě naposledy podívala na rostliny a dělníky pod nimi a přikývla. „Jasně, jdeme.“

Oba zašli do výtahu a lovec se opřel o zadní stěnu. Z kapsy si vytáhl mobil a podíval se na poslední zprávu. „Derek na nás bude čekat ve skladu,“ oznámil kamarádce a mobil si zase strčil zpět do kapsy.

„Kolik nás dneska jede zpět?“ zeptala se.

Výtah se otevřel a do kabinky se prodralo ostré, avšak chladné denní světlo. Přimhouřila oči a přiložila si ruku k čelu, aby utvořila stín. Oba se rozešli k panelům a nechali výtah zase zmizet v útrobách skal.

„Šest aut se zásobami a dvě doprovodná, ale po tom, co se stalo s těmi dělníky, sem mají přijet ještě tři skupiny ze skanzenů z jihu a jedna ze západu.“

„Stejně nechápu, jak se to mohlo stát. A co hůř, jak mohli zničit ovládání rychlostních kapslí,“ divila se mladá žena.

„Doufám, že to rychle opraví. Kdyby byly funkční, mohli jsme jet jimi a ani ne za čtvrt hodiny bychom byli ve skalách u sídla. Takhle se musíme několik hodin plahočit v autech se zásobami jako šneci,“ postěžoval si Martyn.

Chlapec se zastavil před kamenným sloupem a odkryl víko, jež vypadalo, jako by bylo jeho součástí. K ústům si přiložil komunikátor. „Řídicí místnosti, tady Martyn, jdu zkontrolovat solární panel.“

Po pár sekundách se z komunikátoru ozval dívčí hlas. „Nastavuju varování na deset minut.“

Martyn se usmál. „Stačí pět,“ podotkl pobaveně.

„Slyšela jsem, že dneska odjíždíš domů,“ nadhodil hlas.

Martyn zmáčkl pár tlačítek na displeji. „Jo. Po půl roce konečně zpět.“ Chlapec chytil páku s rudým koncem. „Maskování vypnuto za tři, dva,

jedna.“ Martyn stlačil páčku dolů a kousek od něj se objevila několik stovek metrů dlouhá řada solárních panelů.

„Silové pole je v pořádku. Senzory nehlásí nebezpečí. Máš na to deset minut,“ konstatoval ženský hlas.

Lovec si přiložil komunikátor k ústům. „Dobře. Díky, Evo.“ Komunikátor si zastrčil za pas a vydal se na jeden z mostů, který vedl přes solární panely, lovkyně ho následovala.

„Už někdo ví, co se stalo?“ zeptala se a vyšplhala za Martynem na můstek.

„Říká se, že za to mohl nějaký zrádce zevnitř. Ale moc jsem teď neměl čas na zkoumání bližších informací. Však to znáš sama. Vždy, když mají odjet zásoby, je tu frmol.“

Žena se zastavila v polovině mostu vedoucím na druhou stranu panelu a zhluboka se nadechla. „Ale bylo to tu fajn. Tolik rostlin. I to údolí támhle mi bude chybět.“ Ukázala na údolí několik kilometrů od nich a chlapec se pousmál.

„Má to tu své kouzlo.“ Martyn seskočil z můstku a otevřel poklop, za nímž se ukrýval malý displej s několika hodnotami. „Skoč k druhému kontrolnímu panelu, je tam poškozená solární fólie, já zatím zkontroluju napájení.“

Lovkyně přikývla a vydala se k dalšímu můstku.

Martyn zmáčkl jedno z tlačítek a ze strany panelu vyjelo několik energetických ampulek poskládaných vedle sebe. Klekl si na kolena, aby lépe viděl, a všechny důkladně překontroloval. Poté zasunul ampulky zase zpět.

Žena mezitím přešla k jednomu z panelů a strhla z něj průhlednou zatemněnou fólii, jako když se z okna strhávají dekorativní samolepky. Poté otevřela box pod solárními panely a vytáhla s něj novou solární fólii, kterou přilepila zpět na panel místo té, kterou strhla. Poškozenou fólii dala na druhou stranu boxu a podívala se na řídicí displej. Všechno již fungovalo, jak mělo.

Vrátila se za chlapcem a pokývla hlavou. „Vyřešené. Všechno je v pořádku.“

„Tak super.“ Lovec se postavil a oklepal si své bíločerné maskáčové kalhoty. „Můžeme jít.“

Martyn zabouchl poklop, zkontroloval, že je dobře zavřený, a vydal se za lovkyní po můstku zpět k výtahu. Spěšně si prohlédl krajinu, kterou lovkyně tak obdivovala, a seběhl po schůdcích dolů na druhé straně můstku. Zastavil se u ovládacího panelu, přiložil si komunikátor k ústům a uchopil do ruky páku.

„Řídicí místnosti, tady Martyn. Zapínám maskování za tři, dva, jedna.“ Martyn stlačil páčku a před očima mu zmizely solární panely zpět do neznáma.

„Vše je v pořádku. Budeš nám tu chybět,“ řekla Eva.

„To vy mně taky.“ Martyn vypnul vysílačku, zavřel poklop a zrychlil krok, aby dohnal lovkyni, která již stála ve výtahu.

Lovkyně zmáčkla minus druhého patra a opřela se o stěnu výtahu. Velikou výhodou bylo, že se nemuseli zastavit v pokojích pro věci, neboť jak v sídle, tak i ve skleníku měli vlastní pokoje, kde měli vše, co k životu a k výkonu práce potřebovali. Jediné, co si museli vzít, byly karty a mobily, a to oba schraňovali ve svých kapsách.

„Docela mě zajímá, co se všechno ve Skanzenu za tu dobu změnilo,“ prohodila lovkyně.

Martyn pokrčil rameny. „Znáš to. Všechno a vlastně nic.“

Žena se zasmála a během krátké chvilky se dveře výtahu zase otevřely. Vešli do skalní chodby, která po několika metrech ústila v rozsáhlý podzemní sklad. Kam jen oko dohlédlo ležely bedny s ovocem, zeleninou a dalšími plody přírody. U stěn stála zaparkovaná auta, do nichž dělníci přendávali bedny.

Zpoza jednoho z aut vyšel tmavovlasý lovec, který se s úsměvem od ucha k uchu vydal přímo za Martynem a lovkyní.

„Konečně. Už jsem myslel, že jste se rozhodli tu zůstat,“ zavtipkoval Derek. Podal si ruku s Martynem a přitáhl si ho ramenem k sobě, poté sjel lovkyni pohledem odshora dolů. „Vypadáš stále líp a líp.“

Usmála se a objala Dereka. „Taky tě ráda vidím.“

Derek pokývnul hlavou k doprovodnému vozu na začátku kolony. „Tak nasedat, budeme vyrazet.“

Lovkyně zalezla do auta a vyčkala, dokud se k ní nepřidal i Martyn a Derek, kteří si sedli na přední sedadla.

„Skupino jedna, máte povolení k odjezdu,“ ozval se Evin hlas z displeje automobilu.

„Rozumím. Zahajujeme jízdu,“ odvětil Derek. Přestože byly automobily plně automatické a cestu do Skanzenu hravě zvládaly i bez řidiče, Derek se chopil volantů. Bylo to totiž to jediné, co ho vždy při dlouhé, únavné a hlavně jednotvárné výpravě skalami drželo vzhůru.

Během krátké chvíle se auto vydalo na cestu a lovkyně se roztáhla na zadních sedadlech. „Tak co, Dereku, nějaké novinky ze Skanzenu?“

Derek se krátce ohlédl na mladou ženu a odkryl tak jednu ze svých jizev, jež se mu táhly na krku. Projížděli několik stovek kilometrů dlouhým tunelem s tlumeným osvětlením, který spojoval snad všechna významná místa lovců skrz naskrz, a byl nesmírně rád, že se předtím stihl pořádně vyspat a má s sebou společnost.

„Nevím, co všechno víte, ale poslední dny byly docela náročné.“ Derek se podíval na Martyna. „Asi ti řekli, proč si tě tak narychlo zavolali zpět, ne?“

Martyn zakymácel hlavou ze strany na stranu a složil si ruce na prsou. „Tím se vlastně vůbec neobtěžovali,“ zavrčel trochu podrážděněji, než chtěl.

„Tak z Daniela se vyklubal pěkný podrazák, takže nám chybí jeden člověk v řídicí místnosti. Ostatní jsou totiž v jiných Skanzenech.“

Martyn pozvedl obočí. „Cože?“

I lovkyně sraстила čelo a naklonila se blíž k Derekovi, aby lépe slyšela.

„No, vážně. Nechápu, jak je to možné, ale podařilo se mu zdrhnout a nikdo neví, kam zmizel,“ řekl lovec s naprosto vážnou tváří.

„To si ze mě děláš legraci, že zrovna Daniel... To jsem vážně nečekala,“ vydechla udiveně lovkyně.

„Pak tam byl nějaký poprask kvůli Silvestrově nové rekrutce... Myslím, že se jmenuje Jessica. Chtěl ji zabít jeden z dělníků, co tam utekl.“

„Je v pohodě?“ zajímala se lovkyně.

„Ta dívka? Myslím, že jo, odjížděl jsem asi půl hodiny potom, co Daniel zmizel, a to byla v pohodě.“

„Jak je vidět, tak se tam nenudíte,“ nadhodil Martyn.

„No poslední dny jsou živější, než by bylo potřeba, ale tak aspoň mám o čem celou tu dobu vyprávět,“ podotkl Derek s pobavením.

„A co Erik? Slyšel jsem, že se vrátil.“

Žena se napřímila jako kočka a ještě víc se naklonila k předním sedačkám. „Erik?“

Martyn přikývl a ohlédl se na lovkyni. „No jo, jestli se nemýlím, tak ty jsi ho o půl nebo třičtvrtě roku minula. Ale tvůj jmenovec býval v sídle dost oblíbený a uznávaný. A prý se vrátil zpátky.“

Derek několikrát přitakal, avšak jeho tvář se zachmuřila. „To je pravda no, ale postřelili ho a vůbec to s ním nevypadá dobře.“

„Jakto?“ vyzvíдалa dychtivě.

„To zatím nikdo neví,“ odtušil Derek se zamyšlením.

Martyn se podíval na lovkyni, jejíž tvář až nepřírozeně zbledla. „Jsi v pořádku, Eriko?“

Lovkyně zatřásla hlavou a mírně se pousmála. „Jasně, jsem v pohodě, jen žasnu, co všechno se za těch pár dní stalo.“

„No je to síla,“ souhlasně přitakal Derek.

Erika přikývla. „A kdo je tedy ten Erik?“ vyptávala se dál s nepopíranou zvědavostí.

„Co bys o něm chtěla vědět?“ zeptal se Derek a podíval se na lovkyni do zpětného zrcátka. Její blond vlasy, které měla vyčesané do ohonu se zhouply ze strany na stranu.

Lovkyně pokrčila rameny. „Všechno.“